

A. STEPHANIE

Malakai

UN ALTFEL DE FINAL

PARTEA I

Bookzone
BUCUREȘTI, 2021

*Pentru toți cei care se regăsesc în
Malakai, lumea nu ar fi la fel fără voi.
Pentru toți cei care au avut încredere în
ei înșiși, o secundă azi, un minut mâine,
conțați mai mult decât vă dați seama.
Pentru toți cei care se simt diferiți,
normalitatea e supraestimată.*

KZ
ZONE

*Se spune că oamenii nu pot înfăptui
miracole, fiind ființe fragile, oase, sisteme,
celule și organe, însă e doar pentru că
unii oameni sunt miracole.*

Pentru Geo, ești miracolul meu.

OKZONE

Playlist

Someone You Loved – The Piano Guys
Dance Monkey (violin cover)– ItsAMoney
Arcade (violin cover) – ItsAMoney
Arcade – Duncan Laurence
The Sound of Silence – Disturbed
One Last Time – LP
Tightrope – LP
Walls – Ruben
Dear God – Ruben
New Girl – Finneas
Love To Lose – Sandro Cavazza, Georgia Ku
Don't Hold Me (acoustic) – Sandro Cavazza
Loved Us More – Munn
You're Home Now – Munn
Hey, What's Up – Munn
Set Me On Fire – Estelle
Blame – Grace Carter, Jacob Banks
Sweat – Zayn
Lost Without You – Freya Ridings
Remember to Remember Me – Isak Danielson
Minefields – Faouzia, John Legend
My Heart's Grave – Faouzia
You Don't Even Know Me – Faouzia

Icarus – Bastille
Achilles Come Down – Gang of Youths
Lonely Star – Oh Wonder
Show You – ZIAN
Falling – Harry Styles
Adore You – Harry Styles
Certain Things – James Arthur, Chasing Grace
Exile – Taylor Swift, Bon Iver
Before You Go – Lewis Capaldi
You – Keaton Henson
You Belong to Me – Cat Pierce
Control – Zoe Wess
Ocean Drive – Duke Dumont
Bad Liar – Imagine Dragons
Cold Sets In – World's First Cinema
The Four Seasons – Violin Concerto in F Minor, Op. 8 No.4 Winter: I. Allegro non molto (Antonio Vivaldi) – Academy of St. Martin in the Fields, Joshua Bell
Gnossienne No. 1 (Erik Satie) – Alexandre Tharaud
Gramophone – Eugen Doga
The Second Waltz, Op. 99a (Dimitri Shostakovich) – André Rieu, Johann Strauss Orchestra
Experience – Ludovico Einaudi
Once Upon a Time – Evgeny Grinko
Carousel – Evgeny Grinko
Epilogue – Evgeny Grinko
Reborn (Solo Piano Version) – Alexis Ffrench
Eternity And A Day: 2. By The Sea – Eleni Karaindrou

Prolog

Malakai

A fost odată ca niciodată, o perioadă în care am fost fericit în locul ăsta.

Sau măcar pe aproape.

Iar acum încerc să-mi amintesc.

Mă împing cu picioarele în pământ, iar leagănul începe să se miște încet. Văd direct prin ușa de sticlă de la bucătărie, unde lumina e aprinsă, dar încăperea e goală. Dacă mă concentrez suficient, mi-o amintesc pe mama pregătind cina, îmbrăcată cu o rochie albastră cu buline albe, ascunsă parțial de un șorț galben. Pe tata, apărând de nicăieri și sărutând-o pe frunte, ca mai apoi să își ascundă ochelarii în buzunarul de la piept al cămășii. Într-un colț al mesei, Seth se joacă cu noile lui figurine pe care i le-a cumpărat Marta de Crăciun, cocoțat pe scaun, în pijamalele lui cu Superman, noul său erou preferat.

Însă eu nu fac parte din scena aia. Oricât de mult încerc, nu mă pot plasa acolo. Nu mă pot plasa nicăieri, de fapt. În niciun portret de familie. Mintea mea are un mod ciudat de a-mi bloca amintirile, indiferent dacă sunt fericite sau distructive, pentru că adevărul e că, într-o zi

proastă, oricare dintre ele mă poate distruge, mă poate arunca iar fix în mijlocul Oceanului Depresiv, și cel mai bine e să dau totul uitării, fără să mai filtrez posibilele amintiri care mă pot salva cândva. Și am învățat că amintirile fericite sunt mai dureroase decât cele triste și știu că ar trebui să mă agăț de ele, dar nu pot. A trecut atât de mult timp și tot nu știu dacă e preferabil să suferi de amnezie sau să retrăiești unele momente la infinit, dacă e preferabil ca în unele zile să nu simți nimic sau să simți prea multe și să fii copleșit.

Isis se apropie leneșă de mine și e greu de ignorat golul pe care îl simt în stomac. În unele zile, pașii ei sunt din ce în ce mai lenți, mișcările îi sunt din ce în ce mai forțate și abia dacă se atinge de mâncare, dar azi nu e una dintre acele zile. Nici pentru mine, nici pentru ea. Cred că își folosește ultima fărâamă de energie ca să se deplaseze până aici, în timp ce eu îmi folosesc ultima fărâamă de energie să fiu aici pentru ea și să nu o iau la goană urlând. Se ridică în două labe, cățărându-se pe picioarele mele. Opresc leagănul și o ridic în brațe, încercând să nu bag de seamă că nu mai cântărește atât de mult ca înainte, dar o fac și se simte ca un pumn în stomac care îmi taie respirația. Mă împing cu picioarele mult mai încet acum, făcând leagănul să se miște cât mai puțin, de dragul ei. Se cuibărește în brațele mele și are nevoie de timp până când să-și găsească o poziție confortabilă. Sfârșește cu botul pe umărul meu. O mângâi pe cap și de-a lungul coloanei, simțind cum o parte din blană îi rămâne pe palma mea. Nu e bolnavă. Am dus-o la veterinar la prima schimbare pe care am văzut-o în atitudinea ei, dar e doar un alt lucru care se întâmplă în viața mea fără nicio explicație logică sau motiv. Și nu sunt pregătit să renunț la ea. Nu încă.

Unele momente ne iau prin surprindere. Ziua începe ca oricare alta, iar la finalul zilei sfârșim cu inima în mii de bucăți. Însă există momente agonizante,

momente în care putem anticipa cum se va sfârși totul, totul e clar și putem ghici viitorul pentru o fracțiune de secundă și nu contează cât de mult ne înspăimântă imaginea pe care o vedem, nu ne putem întoarce din drum. Pentru că nu există alt drum. Nicio cotitură, nicio intersecție, niciun truc magic la care să apelăm. Țasta e unul dintre acele momente. Știu cum se va termina, dar nu pot face nimic ca să schimb cursul lucrurilor.

— Nu știi ce să îți spun, îi șoptesc.

Se împinge cu nasul în umărul meu și simt cum ceva se frânge, doar că nu știu ce. Sunt destul de sigur că nu mai e nimic de sfărâmat în mine. Nimic nu mai e întreg.

— Chiar aș vrea să știu ce să-ți spun, Isis. Presupun că tot ce pot să spun e că nu mai trebuie să lupți pentru mine. E în regulă dacă vrei să pleci.

Vocea din interiorul meu se împotrivește, se zbate și luptă să se facă auzită, dar am impresia că Isis știe că mint.

Îl văd pe Osiris alergând prin curte și îmi permit să zâmbesc – sau să încerc. Nu e mai tânăr decât Isis, dar nu dă semne că ar vrea să mă părăsească prea curând.

— Malakai?

Isis nu mai reacționează la vocea Martei așa cum o făcea înainte. În afară de mine, nu mai vrea să asculte de nimeni altcineva și nici nu se mai entuziasmează. În schimb, Osiris începe să alerge în direcția din care a auzit vocea ei. Încerc să-mi pun un zâmbet pe buze înainte ca Marta să ajungă în dreptul meu.

Adolescența e de parcă nu mi-a aparținut niciodată. Oscilând constant între culmea extazului și prăpastia sinuciderii, am rănit pe toată lumea din jurul meu. Refuzând să cer sau să accept ajutor, nu m-am încadrat niciodată în tipare și nu mi-am dat niciodată seama cine

sunt. Cine sunt cu adevărat, dincolo de amalgamul de emoții.

— Ți-am adus o pătură.

Vocea ei e caldă și mă face mereu să zâmbesc. Sună atât de tânără, deși nu mai e. Nici pe departe. Totul în jurul meu pare să se altereze, să se ofilească, în timp ce eu încă trebuie să mă forțez doar și să respir uneori.

— Mulțumesc, îi răspund la zâmbet și iau pătura.

Opresc leagănul când dă să se așeze și știu că nu îi place dacă îl pun în mișcare, așa că nu o fac.

— Ce faci aici, Kai?

Propriul nume îmi pare străin.

Îmi întorc privirea spre ea. Buzele i se arcuiesc ușor și nu-mi dau seama dacă mă întreabă ce fac acum, ce caut acasă sau încotro mă îndrept cu viața mea în general. Pentru că nu am răspunsul la niciuna dintre întrebări.

— N-am nici cea mai mică idee, recunosc. Alek e căsătorit, e timpul ca Seth să își trăiască viața...

Isis e pe moarte, gândesc, dar nu dau glas gândului.

Nu asta e răspunsul pe care ar vrea să-l audă.

Iar eu? Eu nu am nici cea mai mică idee încotro mă îndrept. Fizic sunt aici, dar psihic sunt peste tot și nicăieri. Prea multe gânduri și niciunul care să conteze cu adevărat, niciunul de care să mă pot agăța, și nu e o stare constantă, dar în zile precum aceasta, când moartea lui Isis e inevitabilă, când îmi concentrez atenția pe chipul Marte și pielea ei ridată își lasă amprenta asupra mea, când știu că Alek încă e cel mai bun prieten al meu, dar acum are o familie, când...

Respiră, îmi amintesc.

E suficient. Momentan.

— Mă gândeam să îmi vând moștenirea, ridic din umeri și îmi fixezi privirea în gol.

Marta îmi așază pătura pe umeri, apoi ia loc lângă mine pe leagăn. Isis se foiește în brațele mele și sfârșește cu nasul rece lipit de gâtul meu. Am învățat să apreciez fiecare secundă, fiecare lucru mărunț.

— Sau ai putea să te ocupi mai mult de administrarea ei, sugerează Marta.

Îmi ajustez brațul în jurul lui Isis și o țin aproape de mine, atât de aproape. Ne-a mai rămas atât de puțin timp.

— Sau aș putea să mă pensionezez, râd. Sunt pregătit.

Marta pufnește dezaprobat. M-am împăcat cu gândul că nu-mi voi folosi niciodată diploma de la facultate și că am urmat-o doar ca să nu fie pe lista cu șansele pe care le-am ratat în viață. Alături de multe alte lucruri. Alături de șansa de a-mi cere iertare.

— Nu ești pregătit, mă ceartă. Ai toată viața înaintea ta. Și o să întâlnești o fată cu care o să te căsătorești, iar eu o să am nepoți, iar casa asta nu va mai fi atât de pustie.

Are deja nepoți, dar faptul că mă privește ca pe fiul ei stârnește un gol ciudat în stomac și îmi răspândește o fierbințeală prin corp.

— Cu tulburarea mea? pufnesc. N-aș transmite niciodată asta cuiva, Marta. Știi asta.

Nu mi-a spus niciodată că nu e atât de rău pe cât cred eu că e. Că nu știu despre ce vorbesc și că, odată cu trecerea timpului, mă voi răzgândi. Ceea ce mă face să-mi regret comportamentul din adolescență mai mult decât o fac deja, dacă asta e posibil. Vinovăția mă macină nerv cu nerv.

— Știi, oftează, așezându-și mâna pe brațul meu îndoit sub Isis. Ce vreau să spun e că viața ta nu s-a terminat încă. Ceva îmi spune că viața ta abia începe

și, dacă vrei să rămâi aici, să ai grijă de o bătrână, nu te împiedică nimeni. Dar gândește-te doar. Ai putea merge oriunde. Ai putea face orice.

Aș putea merge oriunde. Aș putea face orice.

Însă e greu când uneori încă mai am dificultăți în a o scoate la capăt zi după zi.

E doar un alt răspuns pe lista cu lucrurile pe care nu cred că ar vrea să le audă de la mine în secunda asta.

— Poate, ridic din umeri.

Înghit în sec.

Știu că urmează să o pierd pe Isis.

O simt adânc în oase. Și ar fi trebuit să mă obișnuiesc până acum cu sentimentul, după tot ce am pierdut, dar nu devine niciodată mai ușor. Nu pot scăpa de nodul din gât, de golul din stomac și de senzația că cineva îmi strânge inima până când va exploda.

În final, ăsta e prețul pe care-l plătim pentru dragoste.

Nu e o bătălie pe care pot să o câștig. Cred că știu răspunsul la întrebarea de adineauri. Dacă aș putea să trec prin viață fără să simt ceva, aș face-o, în ciuda faptului că știu că să nu simți nimic e infinit mai înspăimântător decât să simți prea multe.

În final, poate că prețul pe care-l plătim pentru dragoste nu merită.